

Za muziku, onu dobru, kažu da je svestremena. Tamburaška muzika, koja je po mnogima odraz duše Panonske ravnice - duboke i pune brazdi, imala je svoj vrhunac, svoje trajanje. Razlog što se zapelcovala na ovom multietničkom, multikulturalnom i multikonfesionalnom prostoru je što su je podjednako dobro svirali i razumeli i Srbi, i Mađari, Romi, Hrvati, Rusini, Bunjevci, Šokci, Slovaci... Sve svečanosti seoske, pa i gradske, bile su praćena svirkom tamburice.

Zbog novih generacija mladih sa drugačijim muzičkim ukusom, i poplavom komercijalne muzike, vojvođanska šansona je počela da pada u zaborav. Razlog tome leži i što su je svirali samouki, ređe se učila pri KUD-ovima i tamburaškim orkestrima. Tako je tamburica, koja je obeležila vekove na ovim prostorima zapala u ozbiljnu krizu.

Podigla ju je grupa enuzijasta koji su u Deronjama „najtamburaškim selu na planeti“, ustanovili festival i tako joj dali novi život. Tamburaši iz Deronje, od 2008. do 2012. uzdigli su tamburaški zvuk do visina barabar sa trubačima iz Guče. Tako su Deronje postale nezvanična svetska prestonica tambure, ova druga nezvanična prestonica trube. Zbog širenja festivala, Tamburica fest je počeo da živi na Petrovaradinskoj tvrđavi, a u Deronjama je 2013. održan Tamburaški sabor. Te godine u Novom Sadu osnovano je Planetarno tamburaško udruženje, a ovaj grad postao administrativni centar tamburaškog sveta. Polako ali sigurno tambura ulazi u planove i programe muzičkih škola.

U martu 2018. godine osnovano je i Udruženje „Centar tamburaške kulture“, kao ulog u budućnost, njeno učuvanje i trajanje, jer najveća uzdanica su neki novi klinci, koji su muziku od koje mogu da zarade podredili muzici koju vole. Muzici koja definiše njihovo poreklo i, dokle seže pogled stvara magiju satkanu od plavog neba i žuto-zelenih polja, pooranih, pokošenih, ovršenih. Sliku samo spolja mirnu, a iznutra nategnutu do pucanja od emocija i vibrirajuću od strasti.

Upravo za tom slikom traga svojom muzikom Tamburaški sastav AURELIUS, na čijem je čelu Miodrag Ćulum, i Markom Parnetićem i Mariom Lerićem (basprim), Nemanjom Putnikovićem (bas), Markom Šoš (prim) i Dejanom Petkovićem (kontra).

AURELIUS je pojam koji seže od božanskog do zlatnog, odražava temperament, sreću, prijateljstvo, velikodušnost. Pojam po kojem je ovaj šestočlani sastav dobio ime, koji čine mladi, obrazovani ljudi, sa diplomama muzičke akademije, ali i drugih fakulteta nije slučajno odaran - on doslovno opisuje njih i njihovu muziku.

Dan njihove prve zajedničke svirke, 24. jun 2018. godine je i zvaničan dan njihovog drugovanja, uz tamburu i mimo nje, naumnih da sačuvaju izvorni tamburaški zvuk i privuku mlade ljude. Direktan krivac za to je njihov šef Miodrag Ćulum, dipl. pravnik, kojem je tamburica,

pre svega, veliko zadovoljstvo. Želeo je da spoji dva talenta, akademski i nebeski. Ovaj sastav svira gde god ih pozovu, u manjoj sredini i u Beču, Budimpešti, sami ili u pratnji onih najboljih (Zorana Bugarskog Brice). Na manifestacijama i tamburaškim festivalima. Svirali su na brojnim takmičenjima, bili najbolji (Novi Bečej 2019).

- Mlad smo sastav i trudimo se da sviramo tamburašku muziku, da zadržimo tradiciju ove muzike. Volimo kontakt sa publikom, koja nas prepoznaje, prati, a mi se trudimo da im probudimo osećanja, neka lepa sećanja i pružimo onaj trenutak koji će još dugo pamtili - kaže Miodrag Ćulum.

TS „AURELIUS“ hteo to ili ne, za kratko vreme stvorio je svoju publiku i nepodeljene simpatije, kako stručnjaka, profesionalnih muzičara, tako i onih koji u toj muzici uživaju.

„Zašto tamburaška muzika?“ - pitali smo mladog muzičara koji je odgovorio:

- To je muzika koja okuplja, kao i nas što je okupila u Centru tamburaške kulture u Novom Sadu. Poznavali smo se i ranije, ali upravo smo tamo dobili ideju da zajednički napravimo nešto novo, da podstaknemo mlađe na ove zvuke, emocije koje oni rađaju. Ovo je muzika koja je živela sa generacijama pre nas, ali da živi i pošto mi odemo sa scene - rekao je Miodrag Ćulum.

